

Alduy-Bourquin: empat tècnic

La intensificació progressiva de la campanya electoral que ja ha començat amb motiu de les eleccions cantonals convocades per renovar la meitat dels escons del Consell General dels Pirineus Orientals, i també municipals, que se celebraran juntament els pròxims dies 11 i 18 de març, marcarà inevitablement els tres primers mesos de l'any, i del nou mil·lenni, a Catalunya del Nord.

A més de confirmar el canvi generacional de la classe política nord-catalana —iniciat fa vuit anys amb l'elecció del centrista Joan Pau Alduy a l'alcaldia de Perpinyà i accentuat fa tres anys amb l'accessió del socialista Christian Bourquin a la presidència del Consell General—, aquests comicis implicaran també una renovació i una feminització significativa dels nous consistoris de nombrosos ajuntaments a causa de l'aplicació de la nova llei electoral, que obliga a incloure en les candidatures municipals un nombre igual d'homes i de dones, als pobles de més de 3.000 habitants. Però més enllà dels canvis de personal polític que es poden dur a terme aquí o allà, els resultats d'aquestes eleccions representen també un repte important per al futur de Catalunya del Nord i de la seva capital, Perpinyà.

Víctimes fins al principi dels anys noranta de les rivalitats personals i del caciquisme conservador majoritari, sobretot preocupat per conservar el seu poder, tant el país com la ciutat van patir durant quinze anys un immobilisme econòmic i polític que ha generat una crisi social i moral encara vigent. Perpinyà, primer, i la resta de Catalunya del Nord, més recentment, han iniciat una lenta però sensible fase de recuperació i de transformació gràcies a un canvi de majoria i de govern a l'ajuntament i al Consell General.

Tot i això, la bipolarització, dreta-esquerra, que es va donar arran d'aquests

canvis i la guerra larvada que enfronta Alduy i Bourquin per imposar el seu lideratge polític a Catalunya del Nord, representen encara un fre seriós a la col·laboració entre les dues màximes institucions nord-catalanes, una col·laboració que hauria de permetre construir projectes no només en l'àmbit de la ciutat o del departament, sinó del conjunt de la plana del Rosselló en relació amb les altres co-

resultats d'aquesta obertura tot just comencen a fer-se notar. Algunes empreses catalanes ja s'han instal·lat a Perpinyà i la Generalitat de Catalunya acaba de comprar un edifici al centre històric de la ciutat per obrir-hi una delegació. Tot i que modest, aquest moviment s'hauria d'accentuar, segons l'alcalde, amb la perspectiva de l'arribada del TGV Barcelona-Perpinyà el 2005-2006.

Contràriament a Alduy, Christian Bourquin s'ha mostrat fins ara més aviat reservat pel que fa a les relacions amb Catalunya i, fins i tot hostil quan s'ha tractat de temes com el transvasament de l'aigua del Roine. Líder de la Federació Catalana del Partit Socialista francès, Bourquin ha tingut fins ara una visió de les relacions amb Catalunya molt més partidista que no pas institucional o econòmica. Una victòria de Pasqual Maragall en les últimes eleccions autonòmiques hauria pogut afavorir una obertura més significativa, però no va ser així. Finalment, el Consell General ha iniciat relacions amb el Govern de les Illes Balears arran de la visita que el president Francesc Antich va fer aquest estiu passat a Prada de Conflent i al Palau dels Reis de Mallorca de Perpinyà. D'altra banda, la instal·lació de la Generalitat a Perpinyà hauria de contribuir també a trencar el gel amb el Consell General, mani qui mani al Palau Sant Jordi.

Encara que no es pugui descartar del tot alguna sorpresa, ara per ara tot sembla indicar que les pròximes eleccions no permetran sortir de l'empat tècnic en què es troben actualment dreta i esquerra a Catalunya del Nord. Perquè el país i la ciutat no tornin a caure en l'immobilisme nefast dels anys vuitanta, Alduy i Bourquin hauran de seure al voltant de la taula i treballar més plegats si volen realment respondre als reptes de futur que la construcció europea planteja per a Catalunya del Nord.

Pere Codonyan

Joan Pau Alduy, alcalde de Perpinyà, ha impulsat els contactes transfrontaliers.

marques de Catalunya del Nord, i per què no, del Principat de Catalunya.

Urbanista de formació i europeista convençut, Alduy creu que si Perpinyà té un futur, aquest se situa en el centre de l'àrea d'influència econòmica de Barcelona i que "Perpinyà, la Catalana" ha de representar un paper de "ciutat pont" amb les altres ciutats i regions del sud de França. Per això, durant aquests últims anys ha dedicat una part de la seva acció política a impulsar relacions amb les institucions polítiques i econòmiques catalanes. Els